

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Synett s.r.o.**, se sídlem Hudcova 532/78b, Brno, zastoupený TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o., se sídlem Jiráskova 1284, Vsetín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.11.2014, č.j. 30134/14/5200-20447-711083,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.11.2014, č.j. 30134/14/5200-20447-711083, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzena rozhodnutí (dodatečné platební výměry) Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 9.10.2013, č.j. 3340611/13/30003-24903-704123, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce prosince roku 2007 ve výši 380 000 Kč,

a č.j. 3341341/13/3003-24903-704123, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce ledna roku 2008 ve výši 380 000 Kč, přičemž současně vznikla žalobci ze zákona povinnost uhradit penále podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“), za každé ze zdaňovacích období ve výši 76 000 Kč.

Žalovaný dospěl ke stejnému závěru jako správce daně, že žalobce nevyvrátil pochybnosti ohledně přijetí zdanitelných plnění (reklamy) v jím tvrzeném rozsahu od společnosti ELEVANTO s.r.o. – v likvidaci (dále jen „ELEVANTO“). Správce daně a žalovaný nezpochybnili, že předmětná plnění nastala, ovšem žalobce neprokázal, že k jejich uskutečnění došlo deklarovaným dodavatelem, v rozsahu a cenách dle faktur a v souladu se smluvními podmínkami. Žalobcem předložené důkazní prostředky (faktury, smlouvy, DVD, fotodokumentace) měly podle správce daně a žalovaného pouze formální povahu a nemohly prokázat, že plnění byla fakticky uskutečněna tak, jak je na předmětných fakturách uvedeno, a že se tedy jednalo o zdanitelná plnění, jež byla použita pro následnou ekonomickou činnost žalobce ve smyslu zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“).

Závěry žalovaného a správce daně nyní žalobce napadá podanou žalobou.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný a správce daně nerespektovali rozhodující důkazy a žalovaný nevypořádal některé odvolací námitky. Podle žalobce správce daně pochybil, pokud nevyslechl jako svědka J. G. Jak správce daně, tak žalovaný proto postupovali v rozporu s § 8 odst. 1 a § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), a nezjistili skutkový stav co nejúplněji. Žalovaný nezjišťoval přímou vazbu plnění od společnosti ELEVANTO na uskutečněná plnění žalobce, např. u odběratelů, které mohla ovlivnit právě realizovaná reklama. Takovým dokazováním by totiž mohlo být zjištěno, že náklady na reklamu měly racionální ekonomický základ a měly tedy zajistit příjmy žalobce. Jiní správci daně přitom takto postupovali. Žalovaný nadto nerozporuje, že reklama byla uskutečněna a uhrazena.

Podle žalobce bylo jeho účetními doklady, výpovědí svědka M. K., záběry ze závodů rallye a písemným prohlášením J. G., který pro ELEVANTO zpracovával reklamu a reklamní polepy, prokázáno, že reklamu poskytla společnost ELEVANTO. Žalobce namítá, že bylo na správci daně, aby tuto skutečnost ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu věrohodně vyvrátil. Správce daně také měl vyslechnout svědky, pokud neosvědčil písemné prohlášení jako důkaz. Pokud písemné prohlášení nebylo získáno v rozporu se zákonem, nic nebrání tomu, aby bylo jako důkaz osvědčeno. Pokud si svědek M. K. po dlouhé době nevzpomněl na podrobnosti provedení reklamy, bylo to podle žalobce přirozené, neboť vypovídal s odstupem čtyř let. Společnost ELEVANTO nadto poskytovala reklamu desítkám klientů. Tvrzení žalobce tak nebylo správcem daně relevantním způsobem zpochybněno.

Žalobce namítá, že přijatá zdanitelná plnění skutečně sloužila k uskutečnění jeho ekonomické činnosti způsobem a rozsahem tvrzeným v daňovém přiznání. Provedené důkazy též jednoznačně prokazují rozsah provedené reklamy. Nabízí se otázka, jak jinak ještě měl žalobce zdanitelná plnění prokázat. Jediné rozpory vznikly u společnosti ELEVANTO, nikoli u žalobce. Vše nasvědčuje tomu, že tato společnost fungovala na základě vnitřně nevyjasněných vztahů, ale přesto podnikala a poskytovala služby. Pokud jde o vysoké částky, které osoby z této společnosti vybíraly z účtů, jednalo se nepochybně o platby za poskytnutí reklamy nejen žalobci, ale i dalším subjektům, nejméně patnácti, které faktické uskutečnění reklamy rovněž prokázaly.

V replice žalobce poukázal na to, že správce daně je povinen přihlídnout k dobré víře daňového subjektu.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření předně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené. Žalovaný nesouhlasí s námitkou, že správce daně nerespektoval provedené důkazy. Podle žalovaného naopak správce daně výpovědi svědků P. K. a M. K. respektoval, ovšem s ohledem na jejich nedostatečnou vypovídací schopnost jim nepřiznal žádnou důkazní hodnotu. Výpověď M. K. byla v tomto ohledu zcela nekonkrétní a neurčitá a nemohla osvědčit žádné skutečnosti. Z výpovědí svědků nevyplývaly jakékoli základní informace týkající se chodu společnosti ELEVANTO. Žalovaný má za to, že to byl žalobce, kdo byl v důkazní nouzi ohledně prokázání svého daňového tvrzení, neboť důkazní břemeno bylo jednoznačně na straně žalobce.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

III. Průběh řízení před soudem

Zdejší soud již o žalobě jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 21.9.2016, č.j. 62 Af 1/2015-50, kterým zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost; podle zdejšího soudu závěr žalovaného, že žalobce neunesl důkazní břemeno k vlastním tvrzením, nebyl správný, neboť žalobce těžko mohl znát, natož ovlivnit vnitřní uspořádání a fungování společnosti ELEVANTO a způsob, jakým tato společnost realizovala své smluvní závazky. Žalobce jako objednatel reklamy podle zdejšího soudu nenesl důkazní břemeno k prokázání toho, jak konkrétně a kým společnost ELEVANTO realizovala svůj smluvní závazek vůči žalobci. Zdejší soud zdůraznil, že optikou žalovaného by jakýkoli daňový subjekt, který předloží doklady, doloží zaplacení a doloží realizaci plnění, aniž by byla vyvrácena cena obvyklá či by

byl (v případě daně z přidané hodnoty) shledán jiný účel sestavení celého řetězce než jen čistě ekonomický (získání nároku na odpočet DPH), nemohl svá tvrzení prokázat nikdy. Takový přístup žalovaného představuje již příliš intenzivní překročení požadavků na důkazní břemeno žalobce.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudek zdejšího soudu zrušil. Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 12.12.2016, č.j. 6 Afs 246/2016-33, uvedl, že zamítal-li zdejší soud v přecházejících řízeních žaloby proti rozhodnutím žalovaného za skutkově obdobných okolností, měl by se této rozhodovací praxe držet i nadále, pokud zde nyní neshledá skutkové odlišnosti nebo odlišné právní důvody, které by změnu právního názoru soudu odůvodňovaly. Po porovnání výčtu důkazů, ze kterých vycházely orgány finanční správy v rozhodnutích přezkoumávaných zdejším soudem v řízeních ve věcech sp. zn. 62 Af 23/2013 a sp. zn. 30 Af 26/2013, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jedinou podstatnou změnou v nyní posuzované věci je čestné prohlášení J. G. ze dne 21.6.2013. Požadavky zdejšího soudu na doplnění dokazování ve vztahu k hospodářskému významu reklamy byly podle Nejvyššího správního soudu nelogické, protože užití přijatého plnění pro ekonomickou činnost žalobce žalovaný nepopíral. Zdejší soud proto musí zohlednit veškeré podklady a posoudit, zda pochybnosti správce daně vyplývající mimo jiné z rozporů ve výpovědích zástupců společnosti ELEVANTO před slovenskými orgány činnými v trestním řízení a v daňovém řízení odůvodňují neuznání nároku žalobce na odpočet DPH.

Zdejší soud tedy posoudil důvodnost žaloby opětovně, vázán ve smyslu § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušovacím rozsudku.

IV. Posouzení věci soudem

Žaloba byla podána včas (§ 72 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, tak tu soud uvádí, že argumentace žalovaného k jednotlivým odvolacím námitkám žalobce není nepřezkoumatelná, neboť je seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.

Dne 22.11.2010 byla u žalobce zahájena daňová kontrola daně z přidané hodnoty mimo jiné za zdaňovací období měsíce prosince roku 2007 a měsíce ledna roku 2008, ve kterých žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty za reklamu od

společnosti ELEVANTO (zpráva o daňové kontrole ze dne 25.9.2013, č.j. 3289427/13/3008-05401-700481). Právo na odpočet daně z přidané hodnoty ve výši 380 000 Kč za zdaňovací období prosinec roku 2007 žalobce dokládal fakturou č. 27101210 ze dne 10.12.2007 podle smlouvy o pronájmu reklamních ploch ze dne 22.11.2007 a za zdaňovací období leden roku 2008 fakturou č. 2807017 ze dne 7.1.2008 podle smlouvy o pronájmu reklamních ploch ze dne 2.1.2008. Předmětem smluv o pronájmu reklamních ploch byl pronájem reklamní plochy na soutěžním vozidle Mitsubishi Lancer EVO IX sk.N. za účelem propagace obchodního jména a služeb žalobce při automobilové soutěži MČR na rallye: Pražský rallysprint od 7.12.2007 do 8.12.2007 a Jänner-Rallye od 3.1.2008 do 5.1.2008. Žalobce v rámci daňové kontroly doložil výše specifikované faktury a smlouvy, DVD se závody rallye, motoristické časopisy, startovní listiny, fotodokumentaci umístění plošné reklamy na vozidle, kopii občanského průkazu M. K., nárůst příjmů v jednotlivých zdaňovacích obdobích, písemná prohlášení, znalecký posudek a navrhl výsledky svědků.

Podstatou věci je, zda žalobce prokázal oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty u reklamních služeb, konkrétně zda prokázal své tvrzení, že zdanitelná plnění přijal v rozsahu a způsobem odpovídajícím předloženým dokladům právě od společnosti ELEVANTO (§ 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty ve spojení s § 92 odst. 3, 4 a 5 daňového řádu).

Pro přiznání odpočtu na DPH přitom musí být kumulativně splněny mj. dvě základní podmínky, a sice 1) prokázání přijetí zdanitelného plnění (tj. že zboží bylo fakticky dodáno či služby poskytnuty) a 2) že tato přijatá zdanitelná plnění byla použita pro uskutečnění ekonomické činnosti.

O tom, že žalobce předložil formálně bezvadné doklady, že loga žalobce se na automobilech během výše specifikovaných motoristických závodů rallye nacházela a že za reklamu žalobce zaplatil na účet společnosti ELEVANTO, tedy že reklama byla realizována, sporu není.

Správce daně a žalovaný své rozhodnutí nezaložili na vyvrácení ekonomického smyslu dané transakce, což by mělo logické opodstatnění jako navazující krok tehdy, pokud by v daném případě faktické přijetí plnění právě od společnosti ELEVANTO nebylo zpochybněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2015, č.j. 8 Afs 144/2014-46). Nejvyšší správní soud v této souvislosti v pozdějších rozsudcích týkajících se stejného dodavatele (ELEVANTO) zdůraznil, že daňový subjekt musí v případě pochybností správce daně prokázat konkrétní okolnosti vztahující se ke konkrétnímu obchodnímu případu a je jeho povinností vyvrátit všechny pochybnosti, které v souvislosti s tímto obchodním případem vznikly. Daňový subjekt musí být schopen popsat průběh obchodního případu, na jehož základě nárok uplatňuje, bez jakýchkoli podezřelých nejasností či trhlín, a to i ve vztahu k subjektu, který spornou službu poskytl (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9.7.2015, č.j. 9 Afs 233/2014-26, a ze dne 9.12.2015 č.j. 3 Afs 163/2015-63). Pokud tedy v nyní posuzované věci (na rozdíl od věcí týkajících se jiných daňových subjektů,

evidovaných u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 Af 23/2016 a sp. zn. 30 Af 26/2013) žalobce v průběhu daňového řízení tvrdil, že jednal s M. K., doložil kopii jeho občanského průkazu a odvolával se na svou dobrou víru, přičemž M. K. v roce 2011 uvedl, že jednatele žalobce zná a že s ním jednal, tak v intencích závěrů výše citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu takové tvrzení samo o sobě ještě nepředstavuje přesvědčivý popis předmětných obchodních transakcí.

Správce daně zpochybnil tvrzení žalobce odkazem na obsah svědeckých výpovědí P. K., R. K. a M. K. z let 2008 a 2011 (str. 10 zprávy o daňové kontrole č.j. 3188539/13/3008-05402-707689), které byly provedeny v rámci mezinárodního dožádání do Slovenské republiky.

Pokud jde o výsledky M. K. a P. K. v roce 2008, kteří měli v rozhodnou dobu za společnost ELEVANTO jednat, ti popřeli, že by jakoukoli reklamní činnost popsanou ve smlouvách zajišťovali a že by společnost vykonávala nějakou činnost. Uvedli pouze, že vybírali z účtu společnosti vysoké sumy, které předávali V. Z. (který jim také založení společnosti navrhl).

Také výslech R. K. a P. K. provedený v roce 2011 nepřinesl k věci nic podstatného, mimo sdělení P. K., že vše zabezpečoval jeho bratr M. K., kterému udělil plnou moc. M. K. v roce 2011 uvedl, že vystavil a podepsal listinu „Prehlásenie“, přičemž neuvedl kdy, kde, pro koho a z jakého důvodu. Plnou moc k zastupování společnosti ELEVANTO nevlastnil. Svoji činnost popsal tak, že „dělal všechno“ a „byl pověřený všeobecným zastupováním firmy ELEVANTO“. K zajištění naplnění smluvních vztahů a ke konkretizaci plnění neposkytl žádnou informaci a odkázal na obsah listiny „Prehlásenie“. Dále uvedl, že při svých obchodních jednáních měl k dispozici pouze plnou moc a jednal vždy v sídle žalobce, spolupracoval s R. B. (jednatel žalobce). K okolnostem seznámení se s R. B. neuvedl žádné informace. K otázce kde a jakým způsobem odevzdával práce a služby provedené pro společnost uvedl, že otázce nerozumí. Nevzpomněl si, zda práce uskutečnil sám nebo je obstaral subdodavatelsky, či k výkonu zaměstnal nějaké zaměstnance. Jménem společnosti ELEVANTO vystavoval faktury.

Pokud jde o zmiňované prohlášení M. K. (listina „Prehlasenie“ ze dne 22.12.2008), v tom M. K. prohlašuje, že v letech 2007 a 2008 na základě pověření a zplnomocnění P. K. a také R. K. zprostředkovával a dojednával smluvní vztahy jménem společnosti ELEVANTO a na její účet, přičemž byl též pověřen zabezpečením oběhu dokumentů a písemností, které se těchto vztahů týkaly. Jednalo se hlavně o uzavírání reklamních smluv pro zájemce o reklamní služby v době konání sportovních motoristických závodů. V prohlášení je dále uvedeno, že se vydává na žádost obchodních partnerů společnosti ELEVANTO.

Právě popsané je tedy zcela dostatečným unesením důkazního břemena správce daně ve vztahu k vyvrácení věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem podle § 92 odst. 5 písm. c)

daňového řádu. Svědecké výpovědi M. K. z let 2008 a 2011 obsahují jednak rozpory ohledně toho, zda společnost ELEVANTO nějakou ekonomickou činnost vykonávala a dále jsou natolik obecné, že pouhé tvrzení M. K. v roce 2011, že znal jednatele žalobce, nedokládá, že pro žalobce realizoval plnění dle předložených faktur. Stejně tak z výpovědí nevyplynulo nic o detailech a způsobu realizace konkrétních zakázek v hodnotě několika milionů pro žalobce, a to ať samotným M. K. či subdodavatelsky.

Namítal-li žalobce, že reklamní služby nakoupil v dobré víře, tak případná dobrá víra odběratele není pro uznatelnost odpočtu určující; ani dobrá víra totiž není schopna odstranit pochybnosti ohledně skutečného průběhu obchodních případů, které tu i po důkazním řízení přetrvávají (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9.7.2015, č.j. 9 Afs 233/2014-26 a ze dne 9.12.2015 č.j. 3 Afs 163/2015-63).

Namítal-li žalobce, že výsledky svědků provedené v roce 2008 mají nízkou důkazní hodnotu, pak podle zdejšího soudu na důkazní hodnotu těchto protokolů nemá žádný vliv skutečnost, že se jedná o výsledky provedené v rámci trestního řízení. Je zřejmé, že správce daně obsah svědeckých výpovědí z let 2008 a 2011 hodnotil zcela v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, kdy správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy, každý důkaz posuzuje jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 daňového řádu). Správci daně zároveň žádná pravidla nestanoví důkazní sílu jednotlivých důkazních prostředků, přičemž závěry dokazování musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky a úvaha správce daně musí být přezkoumatelným způsobem vyjádřena.

Pokud jde o výsledek J. G., ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce výsledek tohoto svědka navrhoval. Stejně tak žalobce v řízení před správcem daně ani v odvolacím řízení explicitně nenavrhoval dokazovat listinou označenou jako „čestné prohlášení“ subdodavatele J. G., bývalého jednatele společnosti Rally car, s.r.o., ze dne 21.6.2012 (č. listu A 59 daňového spisu).

Námítku, že žalovaný neprovedl výsledek J. G. jako svědka a nezohlednil jeho čestné prohlášení, tak nelze za tohoto stavu pokládat za důvodnou, zvláště uvedl-li Nejvyšší správní soud ve svém zrušovacím rozsudku, kterým je zdejší soud v této konkrétní věci vázán, že „*použití čestného prohlášení jako důkazu v daňovém řízení je vyloučeno (rozsudek ze dne 24. května 2006, č. j. 1 Afs 77/2005 - 43, č. 1049/2007 Sb. NSS); postavení čestného prohlášení namísto důkazního prostředku se ani podle nyní platného daňového řádu nezměnilo.*“.

K tomu zdejší soud doplňuje, že za situace, kdy čestné prohlášení nemůže být bez dalšího důkazem prokazujícím skutečnosti v něm uvedené a kdy zástupci deklarovaného dodavatele (společnosti ELEVANTO) nebyli schopni uvést jakékoli informace k tomu, jakým způsobem deklarované zakázky realizovali (k tomu bod 34, 35 a 54 rozhodnutí žalovaného), není vadou řízení, že správce daně a žalovaný listinu založenou na č. listu A 59 daňového spisu nezohlednili a ani se jejím obsahem nezabývali.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že nosné důvody, jež vedly správce daně a žalovaného k neuznání nároku na odpočet daně u žalobce za reklamu od společnosti ELEVANTO, v daném případě obstojí. Správce daně a žalovaný na základě hodnocení všech důkazů dospěli ke správnému závěru, že žalobce svá tvrzení o přijetí zdanitelných plnění od společnosti ELEVANTO neprokázal.

Soud s ohledem na výše uvedené neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. věty první s.ř.s., ve vztahu k předcházející části řízení před Nejvyšším správním soudem za použití § 110 odst. 3 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu náhrada přiznána nebyla.

Požadoval-li žalovaný náhradu nákladů řízení spočívajících v paušální částce 300 Kč za jeden úkon právní služby (vyjádření k žalobě) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, tak je již ustáleně správním soudy judikováno, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníku řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem; to je právě případ žalovaného správního orgánu, který v soudním řízení správním vystupuje coby účastník v pozici orgánu veřejné moci v oboru své působnosti (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31.3.2015, č.j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. února 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu